

LÚA CHEA TRENZADA EN FUME

É Nadal
na noite pecha de decembro.
No ceo
a Lúa se perfuma
de brillos e de arrecendos
soltando ó aire ós seus rizos
ceibando os loiros cabelos
que douran a neve branca
e aluman polos carreiros
da Terra Chá dos meus soños
longa como os meus anceios.

Está redonda no alto
enchida da luz do inverno,
para alumar en Begonte
as ansias do Nacemento
coa más fermosa paisaxe
que perfile os brancos teitos
de casas botando fume
desafiantes, no ceo,
desa lei da gravidade,
simbiose do firmamento,
que tece os fíos de néboas
para a Virxe ir tecendo
e facerlle unha manta
que torne do frío ó Neno.

É Nadal
na noite pecha de decembro.
No ceo
a Lúa se perfuma
de memorias e momentos
que evocan ir coas estrelas
e perderse entre os luceiros
que de lonxe só reflexan,
coma se fosen espellos,
o fume das chemineas
desde os fogares chairegos.

A luz incalculable da lúa inspira ó fume.
A poucos vai saíndo
e xunto dela suben
por riba dos tellados facendo novas nubes,
xuntando fíos desfeitos
de pálido peluxe.
Vai pedir ás estrelas: ¡coa luz, á Lúa axuden!
pois compre o seu reflexo.